

Здобуваючи освіту дистанційно досить складно визначити, наскільки студент сам виконував ту чи іншу роботу.

Але варто зазначити, що плюсів у дистанційної освіти все ж чимало, основним з яких є доступність навчання для будь-якої людини, незалежно від його географічного положення та в будь-який час. Навчання без відриву від основної діяльності, так само, є одним із вагомих плюсів такого навчання. Здобуваючи освіту дистанційно, студенти не стикаються з проблемою браку підручників, або якихось інших матеріалів, так як навчальні матеріали можна завжди знайти в дистанційних курсах на освітніх платформах вузів, де вони навчаються, що підвищує їх доступність і полегшує процес навчання.

Плюси в дистанційному навчанні є не тільки для студентів, а й для викладачів, так як вони можуть приділяти час студентам перебуваючи навіть в іншій країні. Тому, як зазначалося вище, ця форма навчання повинна бути в арсеналі навчальних закладів системи МВС, але повного виключення контакту з викладачем під час практичних занять або практикумів робити не можна. Це в кінцевому рахунку призведе до втрати напрацювання певних професійних навичок, що може призвести до відсутності професійної придатності поліцейських.

Список використаних джерел:

1. Лишманова Н. А., Пімічева М. А. (2018) Дистанційне навчання та його роль в сучасному світі. *Науково-методичний електронний журнал «Концепт»*, Т. 11, 2216–2220. Вилучено з: <http://e-koncept.ua/2018/86472.htm>.
2. Заболоцький А. Ю. (2016) Проблема якості дистанційного навчання. *Young Scientist*, (32), may, 333-335. Вилучено з: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2016/5/83.pdf>

DOI 10.36074/22.05.2020.v3.11

РОЗВИТОК ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ У ДОБУ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ (2000-і рр.)

Шевченко Світлана Миколаївна

кандидат педагогічних наук, ст. науковий співробітник,
ст. науковий співробітник відділу історії та філософії освіти

Інститут педагогіки Національної академії педагогічних наук України, Україна

У роки незалежності України працювали середні загальноосвітні заклади, серед них і заклади для спеціальної освіти. Зміст, специфіка, форми і методи спеціальної педагогічної освіти для дітей з особливими потребами визначався не лише законодавством України, але й повноваженнями організацій соціальної сфери, рівнем кваліфікації працівників спеціальної школи, досвідом роботи і потребами їх освітнього забезпечення.

Головними завданнями роботи спеціальної школи був розвиток і забезпечення дітей з особливими потребами навчальними і матеріальними засобами. Серед навчальних важливу роль мали новітні освітні ресурси: підручники, програми, методичні рекомендації у розвитку дітей з особливими потребами. На сьогодні робота з дітьми з особливими потребами є одним із важливих і пріоритетних напрямів спеціальної педагогіки. Нині суспільство адаптує існуючі в ньому стандарти до потреб дітей з особливими потребами.

У процесі дослідження встановлено, що в усі часи суспільство намагалося адаптувати існуючі в ньому стандарти до потреб людей з особливими потребами для того, щоб вони не почували себе заручниками обставин й обмеженої дієздатності (М.Лаговський, І.Соколянський, Н.Патканова-Кранковська та ін.). Питання теорії та історії організації спеціального навчання і виховання дітей з особливими потребами розглядали В. Бондар, В. Засенко, Є. Синьов, В. Шевченко, М. Ярмаченко та ін. Учені розглядали різні аспекти розвитку закладів освіти для дітей із особливими потребами, але окреслені питання потребують комплексного вивчення.

Аналіз нормативно-правових документів у галузі спеціальної освіти щодо проблем розвитку дітей з особливими потребами є забезпечення навчально-матеріальною базою шкіл для цих дітей. Це й простежується чітко у добу незалежності України (2000-і рр.) і, дає можливість констатувати, що на початку 90-х рр. діяльності спеціальних закладів освіти відбувалося постійне забезпечення навчально-виховної та організаційної діяльності дітей з особливими потребами. Соціально-педагогічна робота спрямовувалася саме на створення сприятливих умов соціальної адаптації дітей з особливими потребами і сприяння соціалізації цієї категорії осіб у спеціальному закладі освіти. Діти з особливими потребами, як ніхто, потребували особливого піклування і, повністю залежали від освітніх, необхідних їм спеціальних навчальних ресурсів, які розробляли науковці спеціальної освіти. Саме тому, в досліджуваний період, для дітей шкіл з вадами слуху, мови, зору було випущено нову спеціальну навчальну літературу для всіх класів [4, с. 3-13]. Серед них, для дітей шкіл з вадами слуху: «Програми з педагогічними технологіями з української мови» (підготовчий кл. і 1-5 кл. (1995)), «Програма з математики» (1-4 кл. (1993)), «Програма з фізики» (8-11 кл. (1993)); методичні рекомендації щодо планування програмового матеріалу загальноосвітньої школи: з біології (6-10 кл. (1999)), з хімії (8-10 кл. (1997)); підручники: «Буквар» (підготовчий кл., (1995, 1997)), «Розвиток мовлення» (підготовчий кл. (1996)), «Читанка» (1-5 кл. (1995, 1996, 1997)), «Математика» (1-4 кл. (1993, 1994, 1996)), «Українська мова» (4 кл. (1998)), «Природознавство» (3-4 кл. (1996)); «Програми з трудового навчання для шкіл слабочуючих» (5-10 кл. (1992)); «Програми індивідуальних занять з розвитку-зоровібраційного сприймання усного мовлення та формування вимови» (1-5 кл. (1997) та ін. Отже, головною метою соціально-педагогічної роботи з молоддю з особливими потребами була їх інтеграція у суспільство.

Список використаних джерел:

1. Інформаційний збірник міністерства освіти України. (2000). Офіційне видання : *Міністерство освіти України*, (№ 14). (32).